

Sygn. akt XP 23/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Chlipała-Kozioł

Protokolant: Mariola Lewandowska

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2016r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa: **A. W.**

przeciwko: **(...) sp. z o.o. w O.**

o sprostowanie świadectwa pracy

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nieuiszczone koszty sądowe zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Powód A. W. pozwem z 11 stycznia 2016 r. (data prezentaty) skierowanym przeciwko (...) sp. z o.o. z siedzibą w O., wniósł o przywrócenie terminu do wniesienia żądania sprostowania świadectwa pracy oraz sprostowanie świadectwa pracy z 10 lipca 2015 r.

Uzasadniając swoje żądania powód podniósł, że świadectwo pracy, które otrzymał w wyniku ugody sądowej, zostało mu doręczone 10 lipca 2015 r. Na świadectwie widnieje błędnie wpisany okres zatrudnienia, na co zwracał uwagę osobie, która mu je dostarczyła. Usłyszał jednak, że ma przecież drugie świadectwo. Niestety, widnieją na nim dwie firmowe pieczętki oraz podpis czytelny osoby wystawiającej. Nie ma natomiast pieczętki imiennej. O tym, że jest to nieprawidłowe świadectwo, dowiedział się 12 listopada 2015 r., kiedy chciał zarejestrować się w Urzędzie Pracy. Sytuacja ta spowodowała, że nie został uznany za bezrobotnego. Po upływie miesiąca został warunkowo zarejestrowany, lecz bez prawa do zasiłku, do czasu sprostowania nieprawidłowych informacji zawartych w świadectwie pracy. Pracownik Urzędu Pracy stwierdził także, że pracodawca nie umieścił informacji o składkach ubezpieczeniowych oraz wynagrodzeniu (k. 2).

Odpowiadając na pozew, strona pozwana (...) sp. z o.o. z siedzibą w O. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko strona pozwana zarzuciła, że brak jest przyczyn do przywrócenia terminu. Brak wiedzy o prawidłowości bądź nieprawidłowości wystawionego świadectwa pracy nie może stanowić przeszkody do złożenia takiego wniosku. Ponadto, powód nie wykazał, aby ustalała ona najpóźniej 7 dni przed złożeniem wniosku do sądu. Przeciwnie, we wniosku wskazał, że o nieprawidłowościach w świadectwie pracy dowiedział się 12 listopada 2015 r.

Strona pozwana wskazała, że wystawione przez nią świadectwo pracy odpowiada przepisom prawa oraz treści ugody sądowej z 1 lipca 2015 r. Dokumentuje bowiem okres zatrudnienia, zgodnie z punktem I ugody.

Natomiast żaden przepis prawa nie nakłada na pracodawcę obowiązek przystawienia imiennej pieczęci podczas wystawiania świadectwa pracy. Brak jest także przepisów, z których wynikałoby, że w treści świadectwa znaleźć ma się informacja o składkach ubezpieczeniowych oraz wynagrodzeniu za pracę.

Pozwana podkreśliła, że zgodnie z punktem IV ugody, ustalenia zawarte w punkcie I-III ugody wyczerpują wszelkie roszczenia względem stron ze stosunku pracy (k. 21-23).

Pismem z 25 lipca 2016 r. powód sprecyzował powództwo w ten sposób, że wniósł o sprostowanie świadectwa pracy poprzez:

- zamieszczenie w pkt. 1 po słowach „był zatrudniony w” a przed słowami (...): (...) S. z o.o. ((...)-(...) O., ul. (...)) w okresie od dnia 2 grudnia 2013 r. do dnia 11 września 2014 r. (przejęcie zakładu pracy)”.

- dodanie zapisu w pkt. 6 o wysokości wynagrodzenia otrzymywanego przez niego od dnia 1 marca 2014 r. do dnia 30 czerwca 2015 r. – 19,50 zł brutto za godzinę pracy przy pełnym wymiarze czasu pracy.

Ponadto powód wniósł o zasądzenie od strony pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego (k. 41-42).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

Powód A. W. otrzymał następujące świadectwa pracy za okres pracy u strony pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w O. i jej poprzednika prawnego (...) sp. z o.o. z siedzibą w O.:

- z 12 września 2014 r. wystawione przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w O., potwierdzające jego zatrudnienie w tej spółce w okresie od 2 grudnia 2013 r. do 11 września 2014 r., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku spawacz-monter. Zgodnie z punktem 3a świadectwa, stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania na mocy porozumienia między zakładami art. 23¹ k.p.

- z 1 lipca 2015 r. wystawione przez stronę pozwaną (...) sp. z o.o. z siedzibą w O. potwierdzające jego zatrudnienie w okresie od 12 września 2014 r. do 30 czerwca 2015 r. w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku spawacz-monter. W punkcie 6 świadectwa nie odnotowano żadnych dodatkowych informacji. Świadectwo pracy zawierało pouczenie o możliwości i sposobie wniesienia odwołania w sprawie jego sprostowania.

Świadectwo pracy z 1 lipca 2015 r. wystawione zostało przez stronę pozwaną w związku z ugodą sądową zawartą przed tut. Sądem 1 lipca 2015 r. w sprawie X P 1116/14, której przedmiotem były żądania powoda odnośnie przywrócenia do pracy oraz zasądzenia wynagrodzenia. W związku z zawartą ugodą postępowanie zostało umorzone. Zgodnie z treścią ugody:

I. powód oraz strona pozwana ad. 2 (...) sp. z o.o. z siedzibą w O. zgodnie oświadczyły, że łączył ich stosunek pracy w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku spawacza montera w okresie od 12.09.2014 r. do 30.06.2015 r. za wynagrodzeniem 19,50 zł brutto za godzinę – zgodnie z umową o pracę z dnia 28.02.2014 r. i aneksem do tej umowy z tego samego dnia zawieranych ze stroną pozwaną ad 1 (...) sp. z o.o. z siedzibą w O.;

II. strony wymienione w punkcie I zgodnie oświadczyły, że powyższy stosunek pracy ustał z dniem 30.06.2015 r. za ustawowym wypowiedzeniem pracodawcy z przyczyn likwidacji zakładu pracy we W.;

III. strona pozwana ad 2 (...) spółka z o.o. z siedzibą w O. zobowiązała się wypłacić powodowi kwotę 4.750 zł brutto tytułem wynagrodzenia za pracę, ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy oraz wszystkich innych roszczeń ze stosunku pracy łączącego powoda z pozwanymi ad 1 i ad 2 w dwóch równych ratach po 2.375 zł brutto;

pierwsza rata płatna do dnia 10.08.2015 r., druga rata płatna do dnia 10.09.2015 r. z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia którejkolwiek z rat; przelewem na rachunek bankowy powoda znany stronie pozwanej ad 2;

IV. powód oświadczył, iż powyższe ustalenia w punktach ad I – III wyczerpują wszystkie jego roszczenia względem pozwanych ad 1 i ad 2 ze stosunku pracy łączącego strony, a także, że nie będzie dochodził od nich żadnych dalszych roszczeń ze stosunku pracy łączącego strony;

V. pozwani ad 1 i ad 2 oświadczają, iż powyższe ustalenia w punktach ad I – III wyczerpują wszystkie ich roszczenia względem powoda ze stosunku pracy łączącego strony, a także, że nie będą dochodzić od niego żadnych dalszych roszczeń ze stosunku pracy łączącego strony;

VI. strony koszty zastępstwa procesowego wzajemnie znoszą, a wszelkie inne koszty postępowania, jeżeli powstaną obciążają powoda.

Decyzją Prezydenta Miasta W. z 7 grudnia 2015 r. powód został uznany z dniem 12 listopada 2015 r. za osobę bezrobotną. Jednocześnie decyzja w sprawie przyznania (odmowy przyznania) zasiłku dla bezrobotnych miała zostać wydana w ciągu dwóch miesięcy od momentu rejestracji.

Dowody:

- Okoliczności bezsporne.

Świadczenie pracy wystawione przez stronę pozwaną w wyniku ugody sądowej zostało powodowi doręczone 10 lipca 2015 r. Odbierając ten dokument powód zwrócił uwagę osobie, która mu go dostarczyła na to, że w punkcie 1 w okresie zatrudnienia powinno zostać odnotowane, że pracował u strony pozwanej od 2 grudnia 2013 r. do 30 czerwca 2015 r. W odpowiedzi uzyskał informację, że ma przecież drugie świadectwo pracy otrzymane od poprzedniego pracodawcy. Po otrzymaniu świadectwa pracy i uzyskanych informacji powód nie wniósł do strony pozwanej o jego sprostowanie.

Dowody:

- wyjaśnienia powoda A. W. złożone na rozprawie 20.06.2016 r.

Sąd Rejonowy zważył co następuje.

Powództwo podlegało oddaleniu.

W myśl art. 97 § 2 k.p., w świadectwie pracy należy podać informacje dotyczące okresu i rodzaju wykonywanej pracy, zajmowanych stanowisk, trybu rozwiązania albo okoliczności wygaśnięcia stosunku pracy, a także inne informacje niezbędne do ustalenia uprawnień pracowniczych i uprawnień z ubezpieczenia społecznego. Ponadto w świadectwie pracy zamieszcza się wzmiankę o zajęciu wynagrodzenia za pracę w myśl przepisów o postępowaniu egzekucyjnym. Na żądanie pracownika w świadectwie pracy należy podać także informację o wysokości i składnikach wynagrodzenia oraz o uzyskanych kwalifikacjach.

Szczegóły treści świadectwa pracy określa rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996 r. w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania (Dz. U. 1996 r. Nr 60 poz. 282 ze zm.), zwane dalej rozporządzeniem w sprawie wydawania świadectw pracy, wydane na podstawie art. 97 § 4 k.p.

Zgodnie z art. 97 § 21 k.p., pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy.

Analiza treści powyższego przepisu wskazuje na dwuetapowość trybu w sprawie sprostowania świadectwa pracy. Czynnością jaką pracownik winien podjąć w pierwszej kolejności jest złożenie w terminie 7 dni od otrzymania świadectwa pracy, wniosku do pracodawcy o jego sprostowanie. Jeżeli pracodawca uwzględni wniosek pracownika i sprostuje świadectwo pracy zgodnie z wnioskiem, wówczas zamyka się postępowanie w sprawie sprostowania świadectwa pracy. Jeżeli natomiast pracodawca odmówi pracownikowi sprostowania świadectwa pracy, wówczas dopiero otwiera się dla niego możliwość sądowego dochodzenia żądania sprostowania świadectwa pracy. Jeśli zaś pracownik nie zwróci się o sprostowanie świadectwa do pracodawcy, nie może skutecznie domagać się sprostowania świadectwa przez Sąd.

Powód otrzymał zakwestionowane przez niego w niniejszym postępowaniu świadectwo pracy 10 lipca 2015 r., co potwierdził w treści złożonego pozwu. Zgodnie z zacytowanymi powyżej przepisami, powód miał 7 dni na złożenie wniosku do pracodawcy o jego sprostowanie. Termin do złożenia wniosku o sprostowanie upłynął zatem dla powoda z dniem 17 lipca 2015 r. Powód jednak nie zwrócił się do pracodawcy z wnioskiem o sprostowanie świadectwa ani w tym terminie, ani w jakimkolwiek innym, ale skierował swoje żądanie bezpośrednio do Sądu Pracy. Powód uchybił zatem przewidzianemu przez Kodeks Pracy trybowi prostowania świadectwa pracy. Z wyjaśnień powoda wynika, że kiedy pełnomocnik strony pozwanej doręczył mu 10 lipca 2015 r. świadectwo pracy, to powód zwrócił uwagę, że w świadectwie wskazano błędny okres zatrudnienia. Pomimo dostrzeżenia tej okoliczności, powód nie wystąpił do pracodawcy z żądaniem sprostowania świadectwa.

Podkreślenia wymaga, że powód zwrócił się do Sądu Pracy o sprostowanie świadectwa dopiero 11 stycznia 2016 r., a więc ze znacznym uchybieniem terminu (świadectwo pracy odebrał 10 lipca 2015 r.).

Zgodnie z treścią art. 265 § 1 k.p. jeżeli pracownik nie dokonał – bez swojej winy – w terminie czynności, o których mowa w art. 97 § 2¹ k.p. i w art. 264 k.p., sąd pracy na jego wniosek postanowi przywrócenie uchybionego terminu. Wniosek o przywrócenie terminu wnosi się do sądu pracy w ciągu 7 dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu. We wniosku należy uprawdopodobnić okoliczności uzasadniające przywrócenie terminu (art. 265 § 2 k.p.).

Jak stanowią cytowane przepisy, termin do wniesienia odwołania może zostać przywrócony, jeżeli pracownik w terminie siedmiu dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu uprawdopodobni okoliczności uzasadniające przywrócenie terminu. Przywrócenie terminu może nastąpić jedynie wówczas, gdy pracownik bez swojej winy, a więc z powodu okoliczności od niego niezależnych nie wniósł w terminie powództwa.

W ocenie Sądu Rejonowego powód nie tylko nie dotrzymał wskazanego w ustawie trybu prostowania świadectwa pracy, zgodnie z którym przed zwróceniem się do Sądu konieczne jest zawniioskowanie o sprostowanie świadectwa przez pracodawcę, ale ponadto w żaden sposób nie uprawdopodobnił braku swojej winy w niedochowaniu terminu do żądania sprostowania świadectwa pracy. Należy zwrócić uwagę, że kwestionowane świadectwo pracy otrzymał 10 lipca 2015 r. i już wówczas miał zastrzeżenia odnośnie wskazanego w nim okresu zatrudnienia. Pomimo tego nie zwrócił się jednak do pracodawcy o jego sprostowanie. Nawet gdyby uwzględnić wyjaśnienia powoda, że to pełnomocnik drugiej strony przekonywała go, iż powód dysponuje już świadectwem pracy za wcześniejszy okres zatrudnienia, przez co nie zwrócił się o sprostowanie świadectwa, to zauważyć należy, że – jak powód sam przyznaje – „ostatecznie” powód dowiedział się o tym, że sporne świadectwo miałyby być nieprawidłowe w dniu 12 listopada 2015 r., a pozew do tut. Sądu wniósł w dniu 11.01.2016 r., a więc po upływie 2 kolejnych miesięcy, nie zaś 7 dni.

Zdaniem Sądu Rejonowego wyjaśnienia przedstawione przez powoda nie uzasadniają przyjęcia, że termin do złożenia wniosku o sprostowanie należy liczyć od 12.11.2015 r., nie zaś od 10.07.2015 r. Podkreślenia jednak wymaga, że nawet gdyby przyjąć tę najkorzystniejszą dla powoda koncepcję i liczyć termin na złożenie wniosku od 12.11.2015 r., to i tak należałoby uznać, że składając pozew bezpośrednio do Sądu Pracy w dniu 11.01.2016 r., powód uchybił zarówno wymogowi zwrócenia się o sprostowanie do pracodawcy, jak i terminowi złożenia wniosku o sprostowanie.

Podkreślenia również wymaga, że w ocenie Sądu Rejonowego termin do wniesienia odwołania nie może być liczony od momentu powstania ewentualnych problemów wynikających z treści świadectwa pracy w związku z koniecznością

posłużenia się tym dokumentem w toku innej procedury. Termin ten należy liczyć od doręczenia powodowi świadectwa pracy, wówczas miał on bowiem możliwość sprawdzenia świadectwa i ustalenia jego prawidłowości.

Należy także wskazać, że roszczenie o sprostowanie pkt 6 świadectwa pracy zostało wywiedzione przez powoda dopiero w toku procesu, w piśmie z 25 lipca 2016 r., a zatem ponad rok po otrzymaniu przez powoda świadectwa pracy, co czyni roszczenie powoda w tym zakresie tym bardziej niezasadnym.

Już z powyższych powodów roszczenie powoda podlegało oddaleniu jako niezasadne.

Na marginesie wskazać jednak ponadto trzeba, że treść kwestionowanego przez powoda świadectwa pracy w pełni odzwierciedla zapisy ugody sądowej z 1 lipca 2015 r. zawartej pomiędzy stronami w sprawie X P 1116/14, prowadzonej przed tut. Sądem (pkt I ugody). Ponadto podkreślenia wymaga, że powód dysponuje świadectwami pracy za cały okres zatrudnienia u pozwanej i jej poprzednika prawnego - od 2 grudnia 2013 r. do 30 czerwca 2015 r. Okres ten odzwierciedlają dwa świadectwa pracy - jedno wystawione przez poprzedniego pracodawcę, drugie wystawione przez stronę pozwaną.

Zarzuty powoda dotyczące podpisów czy pieczętek w żadnym razie nie zasługują na uwzględnienie. Żaden przepis prawa pracy nie zobowiązuje bowiem pracodawcy do przybicia na świadectwie pracy imiennej pieczęci. We wzorze świadectwa pracy, będącym załącznikiem do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 15 maja 1996 r. w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu wydawania i prostowania, mowa jest o pieczęci i podpisie pracodawcy lub osoby działającej w jego imieniu. Niezbędnymi elementami świadectwa pracy są zatem pieczęć pracodawcy oraz podpis pracodawcy lub osoby działającej w jego imieniu – i te elementy kwestionowane przez powoda świadectwo posiada. Żądanie przez jakikolwiek organ imiennej pieczęci osoby podpisującej świadectwo pracy nie znajduje żadnych podstaw prawnych.

Co prawda, zgodnie z pouczeniem do załącznika do rozporządzenia na żądanie pracownika w punkcie 6 świadectwa pracy zamieszcza się między innymi adnotacje o wysokości i składnikach wynagrodzenia. Uzupełnienie świadectwa o te okoliczności winno jednak nastąpić na żądanie powoda wyartykułowane przed wydaniem świadectwa pracy lub na skutek złożonego w terminie 7 dni wniosku o jego sprostowanie, nie zaś w dowolnym momencie, kiedy powód uzna te informacje za przydatne. Ponadto nic nie stoi na przeszkodzie, aby takie adnotacje zamieścić na innym, osobnym dokumencie, który powód może przedstawiać wraz ze świadectwem pracy. W przedmiotowej sprawie takie informacje zostały zawarte częściowo w pkt I ugody sądowej z 1 lipca 2015 r., czym po części zostało spełnione żądanie powoda. Ponadto podkreślenia wymaga, że dochodząc roszczeń przed organem rentowym powód może udowadniać wszelkimi możliwymi dowodami (zeznaniem świadków, dowodami z dokumentów itp.) kwestię wysokości wynagrodzenia, jaki otrzymywał w okresie spornym. Świadectwo pracy jest tylko jednym z dokumentów, jakim można okoliczności tych dowodzić, a ponadto jest ono jedynie oświadczeniem wiedzy, stanowiącym potwierdzenie okoliczności i danych wynikających zawsze z innych jeszcze dokumentów.

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o bezsporne dowody z dokumentów niekwestionowanych przez strony i niebudzących żadnych wątpliwości, które zostały sporządzone w przewidzianej formie, a ich autentyczność nie została skutecznie zakwestionowana przez strony w toku postępowania.

Sąd oparł się również na zeznaniach powoda, które w zakresie przytaczanych przez powoda faktów należało uznać za wiarygodne. Co jednak oczywiste - wyrażona przez powoda ocena stanu prawnego wynikająca z subiektywnego przekonania powoda i uzasadniająca jego żądanie pozwu, nie była dla Sądu wiążąca.

Z powyższych względów, Sąd w punkcie I sentencji wyroku oddalił powództwo.

Orzeczenie o kosztach w punkcie II sentencji wyroku, znajduje podstawę w treści art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z którym, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Reguła ta dotyczy także spraw rozpatrywanych przez sądy pracy. Jeżeli zatem pracownik przegra sprawę pracowniczą, winien liczyć się z obowiązkiem zwrotu przeciwnikowi

kosztów procesu obejmujących koszty sądowe (o ile były poniesione) oraz koszty zastępstwa procesowego strony reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika.

W niniejszej sprawie kosztami poniesionymi przez stronę pozwaną były koszty wynagrodzenia pełnomocnika ją reprezentującego, które zgodnie z § 9 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 ze zm.) wynosiły 120,00 zł.

W punkcie III sentencji wyroku nieuiszczonymi kosztami sądowymi w postaci opłaty od pozwu, Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 w zw. z art. 100 ust. 1, art. 96 ust. 1 pkt 4, art. 35 pkt 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) obciążył Skarb Państwa, mając na uwadze, że zgodnie z dyspozycją art. 98 k.p.c. nie było podstaw do obciążenia tymi kosztami strony wygrywającej sprawę – w niniejszej sprawie strony pozwanej – natomiast powód, który sprawę przegrał, był zwolniony od kosztów sądowych z mocy ustawy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.